

Autobiografia lingüística

Què és una autobiografia lingüística?

Una autobiografia o biografia lingüística és un document en què una persona descriu les seves experiències relacionades amb les llengües i les cultures amb què ha entrat en contacte al llarg de la vida, tant en l'educació formal com més enllà. Pot incloure també un component de planificació de l'aprenentatge lingüístic personal i de reflexió sobre les característiques de l'individu com a aprenent de llengües. Les autobiografies lingüístiques tenen l'objectiu de reflectir, aplegar i sistematitzar una determinada realitat personal, la que afecta les llengües i les cultures.

Alguns interrogants que poden ajudar a preparar una autobiografia lingüística

1. Com valoro l'acollida lingüística i cultural rebuda? Al meu lloc d'origen també s'acull les persones nouvingudes?
2. He viscut alguna situació curiosa, algun malentès lingüístic o cultural?
3. M'ha cridat l'atenció algun ús lingüístic, algun comportament lingüístic? Quina opinió em mereixen els comportaments vistos?
4. M'ha cridat l'atenció alguna forma lingüística de la llengua d'acollida, o algun significat desconegut?
5. He viscut alguna anècdota d'abast lingüístic, comunicatiu, cultural, que pugui interessar altres persones?
6. Quines experiències tinc com a aprenent de llengües?
7. Quins trucs o estratègies m'han anat bé quan he après una llengua?
8. Tinc algun prejudici lingüístic? N'he pogut superar algun al llarg de la meua biografia lingüística?

Exemple d'autobiografia lingüística

Hola! Em dic Marco, sóc italià i la meua passió... són les llengües!

Com és freqüent a Itàlia, vaig començar a estudiar els idiomes bastant tard. El meu primer contacte va ser amb l'anglès. Però el verdader moment en què vaig conèixer la importància de parlar una llengua estrangera va ser als onze anys, quan vaig marxar tres setmanes a Anglaterra per fer un curs d'estiu. Allà vaig conèixer molta gent de tot el món, i l'anglès va ser un dels mitjans per descobrir tot un univers diferent.

La segona llengua que vaig estudiar va ser el francès. Em vaig enamorar d'aquest idioma, de la seva fonètica i també de la seva gramàtica, perquè la gramàtica pot ser un joc. Jugar amb les regles pot ser molt divertit. I la grafia també contribueix a fer aquesta llengua bonica: els accents freqüents són com notes d'una música dolça.

El meu amor i la passió pel francès m'ha fet aconseguir un nivell molt bo. Els francesos sempre em demanen de veure el meu carnet d'identitat perquè creuen que sóc francès. També vaig treballar com a professor de francès a Milà i per això he pogut descobrir el plaer de transmetre la meva passió als altres.

Amb aquestes bases, i amb l'ajuda del llatí (i també del milanès, que parlo gràcies als meus majors!), vaig escollir començar a estudiar el castellà.

Vaig fer un curs de tres setmanes en una escola de llengües i vaig veure que si es parlen dues llengües romàniques és molt fàcil aprendre'n d'altres! Quan vaig arribar a Barcelona la decisió estava presa: ara, català! Com podia entendre una societat, en què havia de viure, sense parlar la seva llengua? La gent que ve a Catalunya tendeix a excloure la possibilitat d'estudiar el català perquè diuen que tothom parla castellà. Aquest raonament em sembla molt superficial. Abans de tot, el català és la novena llengua més parlada a Europa i, des de 2006, és una llengua oficial de la Unió europea. A més, és molt fàcil si es parlen altres llengües romàniques, i el seu aprenentatge contribueix a fer l'estudi d'altres idiomes que venen del llatí.

Per tant, segons la meva experiència, us donaré dos consells:

- Apreneu les llengües que us agraden, i no us baseu només en el nombre de persones que les parlen. Totes les llengües són útils!
- Si parleu llengües romàniques, intenteu aprendre'n més. Amb dues llengües que venen del llatí, podeu aprendre totes les llengües romàniques molt fàcilment!

Text adaptat de <http://blogs.uab.cat/biografieslinguistiques/2009/12/23/marco-pasqualini/>